

**Posudek oponenta
na rigorózní práci Mgr. Jany Truhlářové
„Vazba“**

Předložená rigorózní práce obsahuje 125 stran textu a je přehledně a logicky členěna do úvodu, sedmnácti kapitol a závěru. Okruh použité literatury je velmi rozsáhlý a rozhodně přiměřený zvolenému tématu. Práce je doplněna ilustrativními a pečlivě zpracovanými přílohami. Po formální stránce splňuje předložená rigorózní práce všechny požadavky na ni kladené.

Autorka si za téma své rigorózní práce zvolila problematiku sice tradiční, avšak současně velmi náročnou na zpracování a bezesporu aktuální, neboť je stále spjata s řadou praktických problémů i teoretických otázek.

Po stručném úvodu, ve kterém autorka charakterizuje zaměření a cíl své práce, se nejprve stručně věnuje vývoji právní úpravy vazby na našem území od roku 1873 a poté institutu vazby z pohledu ústavních a mezinárodních dokumentů. Velmi pečlivě je zpracován přehled základních nálezů Ústavního soudu ČR. Zajímavé by bylo pokusit se nastínit vývojové tendence právní úpravy.

Dále se autorka zabývá materiálními předpoklady vazby a jádro práce spočívá v analýze tzv. formálního vazebního práva. Rozbor právní úpravy je velmi pečlivě zpracován, opírá se o literární prameny, o judikaturu a nálezy Ústavního soudu. S autorkou lze souhlasit, že režim příkazu k zatčení není zcela souladný s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva. V souvislosti s přezkumem rozhodnutí o vazbě není patrně vhodné hovořit o „odvolacím“ řízení. Zajímavý problém nastiňuje autorka v souvislosti s důsledky kasačního rozhodnutí soudu o stížnosti obviněného proti rozhodnutí státního zástupce o dalším trvání vazby. Pro upřesnění třeba poznamenat, že činí-li obhájce ve věci svého klienta úkony, například žádost o propuštění na svobodu, pak tak činí vždy jménem obviněného. Záslučně je zvláštní pozornost věnována problematice vazby v řízení proti mladistvému. Důvodně zde autorka upozorňuje na určité nesrovnalosti vyplývající z odlišností právní úpravy, například pokud jde o rozhodování o prodloužení vazby ve vztahu k rozhodování o dalším trvání vazby. Problematické je tvrzení, že umístěním mladistvého do péče důvěryhodné osoby nelze nahradit koluzní vazbu.

Práce je dále doplněna kapitolami věnovanými výkonu vazby, náhradě škody a souvisejícím pracovněprávním aspektům.

Velmi cenná je poslední kapitola práce, ve které autorka shrnuje své výhrady k právní úpravě a své podněty de lege ferenda. Třeba souhlasit s tím, že právní úprava je zahlcena různými lhůtami, jejichž pestrost není vždy smysluplná, nehledě na neprovázanost obecné úpravy s úpravou v řízení ve věcech mladistvých. Diskusní je podnět na obligatorní vazbu a na možnost, aby o vzetí obviněného do vazby rozhodoval státní zástupce. Zde bychom patrně narazili na rozpor s mezinárodními dokumenty.

V závěru své práce autorka shrnuje teoretické i praktické poznatky, ke kterým ve své práci dospěla.

Celkově lze předloženou rigorózní práci hodnotit jako zdařilou. Autorka prokázala hlubokou znalost zvolené problematiky, včetně teoretických i praktických problémů, jakož i dosavadního literárního zpracování a judikatury. Práce je zpracována pečlivě a svědomitě. Autorka prokázala způsobilost samostatné odborné tvůrčí práce. Předložená rigorózní práce po formální i po obsahové stránce splňuje požadavky na ni kladené a je způsobilým podkladem pro ústní obhajobu.

Při ústní obhajobě své práce by autorka mohla vyjádřit své stanovisko k ustanovení § 33 odst. 1 tr. řádu (ve znění účinném do 30.6.1990), které v případě koluzní vazby připouštělo rozmluvu obhájce s obviněným bez přítomnosti třetí osoby jen se souhlasem vyšetřovatele.

Doporučuji, aby po úspěšné obhajobě práce a úspěšné ústní zkoušce byl Mgr. Janě Truhlářové udělen titul doktora práv.

V Praze dne 2.2.2010

JUDr. Rudolf Vokoun, CSc.
oponent